

Jön a víz...

Egy nap hatalmas esőzések következtében kiöntött a falu mellett kanyargó folyó. Az emberek ijedten csomagolták össze holmijukat, s ki tutajon, ki csónakban próbált menekülni. Az áradás egyre nőtt, már minden víz alatt volt, csak a háztetők s a fák koronái látszottak ki.

Három csónakos evezett a távoli part felé, amikor egy hatalmas hullám mindnyájuk ladikját felborította. Kiváló úszó hírében álltak, mégis úgy tűnt, csak egyikük képes fennmaradni a víz színén.

Ti vagytok a legjobb úszók a faluban, hogyhogy nem bírtok fennmaradni? - kiáltott társainak.

Az arannyal teli zsákot rákötöttem a hátamra, nagyon súlyos, de nem tudok megválni tőle, mit sem ér az életem nélküle! - hörögte az első.

- Egy vasládikóban őrzöm a nemesi levelem és a diplomáimat, ha elvesznek, hogyan bizonyítom előkelő mivoltomat? Meg kell mentenem mindenáron! - kiáltott a másik, s egyre fáradtabbnak látszott.

Aki teher nélkül, könnyedén szelte a habokat, hamarosan partot ért, onnét kiáltott vissza:

- Kérlek benneteket, dobjátok el terheteket, s megmenekültök!

De nem hallgattak rá...

Az anyagi lét mulandó értékeihez ragaszkodót megfojtják "kincsei", s nem lesz képes átszelni az élet tengerét.

Az önbecsapásnak nincsen határa.

(Elias Canetti)